

145. ПОЈАЊЕ

(На глас број 25. 41. 75. 220. 227.)

1. { На - ма је љуп - ка сре - ћа да - та,
Го - спо - ду хва - лу нек по - ји - мо,

Ле - по ј' на - сљед - ство да - то нам;
 Хва - ле је на - ше Он вре - дан! }

Ми - лош - ћу нас је из - бр'о Он И

к' на - ро - ду нас при - в'о свом.

2. У Њему стадо наше има Пастира свога предоброг;
 Кад к' Њему горе не могосмо, Он к' нама сиђе с' неба Свог;
 Љубав Га к' нама прати, гле! Те да пострада за нас све.
3. На нама добра наш'о није, Свуд' зло отело беше ма':
 Грех, болест, јад и срам и руга, И још остала многа зла:
 Никога није наш'о Он, Ко б' лека знао свему том.
4. Тад' Он сам, Господ, сажалив' се Помоћи руку пружи нам;
 За спасеније нас пропалих Науми и крст понет' сам;
 Посинаштво нам даде, гле! У вечном жићу спасење.

5. Господе, нисмо ми достојни Доброте, коју чиниш нам;
Дела, којима с' ми дивимо Свршио си Ти Христе сам.
Љубав, милости Твоје крас, Вечно помири с' Богом нас.
6. Из подашне Ти, Спасе, руке Добру се надат', мож'мо тек;
Зато идемо добре воље Кроз овај тужни земље век:
К'о деца ту, наслѣдни там', Кад Ти нас с' Тобом спојиш сам.
7. Та љупка срећа нам је дата, Наслѣдство лепо дато нам!
Радо би' каз'ли свим људима Шта Твоја милост даде нам.
Свим' то желимо радо ми, Јер то имати могу сви.
8. Тешко нам пада, кад немају, Још теже кад не примају,
И без богатих ових дара Јадни тај живот проведу.
Ко дара тражи том' ће с' дат', Христов је извор пребогат!